

Onze prachtige, hondse baan

Zaterdag 27 oktober, een feestdag voor het geschiedenisonderwijs. Drie klassen met leerlingen uit Hoorn, Amsterdam en Nieuw-Vennep en veel collega's zitten in het bomvolle auditorium van het Rijksmuseum. Wie van hun docenten wint de verkiezing van Geschiedenisleraar van het jaar 2018? De spanning en de sfeer zijn fantastisch. Ik zit op de voorste rij naast onze Nationale Mopperkont, Maarten van Rossem. Hij moet straks de prijs uitreiken aan de winnaar.

Maarten is geheel in stijl die middag. De woorden die in onze conversatie het vaakst vallen zijn 'onzin' en 'larietoeke'. Politici verkondigen 'flauwekul' over geschiedenis en onderwijsambtenaren hebben 'geen flauw benul' van het geschiedenisonderwijs. Enzovoort. Nu kan ik Maarten bepaald niet betrappen op veel terzakekundige kennis van het geschiedenisonderwijs. Als het die middag gaat over 'actief historisch denken' vraagt hij hulpeloos aan me: 'Is dat een boek of zoiets?' Wanneer in deze lange en enerverende middag

ook het begrip 'onderwijsvernieuwing' valt, veer ik op. Mijn gesprekspartner deelt nu een rake klap uit. 'Als je het onderwijs wilt vernieuwen met slechte leraren komt er niets van terecht. En als je écht goede docenten hebt, is onderwijsvernieuwing niet nodig'. Een voltreffer die doel raakt. Goede docenten zie ik voor me staan. In de allereerste plaats hebben ze hárt voor jongeren die het geschiedenislokaal inlopen. Passie en vuur bezitten ze. Ze willen hun leerlingen verheffen. Jikkemien Kuypers, docent op een vmbo-school in Hoorn en uitgeroepen tot 'Geschiedenisleraar 2018' spreekt uit dat de eisen aan vmbo-leerlingen in de hele breedte omhoog kunnen. Ze heeft een missie: leerlingen met plezier het vak laten volgen. Leerlingen laten leren niet alleen óver de geschiedenis, maar vooral ván de geschiedenis. Ik prijs me gelukkig met zo'n ambassadeur van het geschiedenisonderwijs voor het komende jaar. Ik zie op mijn reis door ons goede landje zoveel goede geschiedenisdocenten die een keur aan didactische werkvormen hanteren die in de eenentwintigste eeuw actueel en relevant zijn. Ik spreek docenten die de uitdaging aangaan om antwoord te geven op de vraag wat goed geschiedenisonderwijs allemaal betekent voor leerlingen en leerkrachten. Maar het komt ons warempel niet aanwaaien. Transpiratie én inspiratie in het klaslokaal. Ik laat me verleiden Ida Gerhardt uit

'Als je het onderwijs wilt vernieuwen met slechte leraren komt er niets van terecht. En als je écht goede docenten hebt, is onderwijsvernieuwing niet nodig'

haar gedicht *Tussenuur* te citeren. Dat ene zinnetje waarin de essentie van goed leraarschap is samengebond: 'Het is mijn prachtige, mijn hondse baan.' En dan realiseer ik me eens te meer dat goed geschiedenisonderwijs de enige duurzame remedie is tegen de kwalen van onze tijd: desinformatie, gemakzucht en eigenbelang. Collega's, wij maken het verschil. Laten we initiëren en stimuleren. Om in een inspirerende omgeving van elkaar te leren nodigt de VGN u allen op 15 maart 2019 op Slot Loevestein uit. Daar wordt de geschiedenis levend. Daar ontmoet u goede geschiedeniscollega's die nóg beter in hun vak willen worden. Lang leve onze hondse baan! ■

Ton van der Schans is voorzitter van de VGN. Hij werkt als docent geschiedenis op de Driestar Hogeschool (pabo) in Gouda.